

თბილისის ოსტატები

აქ ადიდებდნენ დამპალ კინტოს, თათრულ
მუხამბაზს,
აბანოს წვირეს, შუა ბაზრის კორიანტელსა
გაბერილ შარვალს, ყარაჩოხელს... [გასამხელია=]
აქ ივიწყებდნენ ფიროსმანის მზიან მუშამბას,
ბექა ოპიზარს, ოსტატობის წმინდა ანდერძსა,
აქ ივიწყებდნენ ძველ პოეტებს ოქროსყელიანს...
ვხედავ მათ ნათელს, შარავანდედს სცვივა
ფანტელი:

ათი ათასი მთაწმინდაზე ბრწყინავს სანთელი,
თავს დაგნათიან, სატახტოო, დიდო, უკვდავო, -
რომ მათმა სხივმა სამუდამოდ გაგასუფთავოს!